

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΠΝΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Άνδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 202

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ!

Αγίου Ίουστίνου Πόποβιτς

λη ή πεπτωκυῖα φύσις προσπίπτει ἐνώπιόν Σου μέ μίαν
σπαρακτικήν κραυγήν: Κύριε, ἐλέησον!

Ὁ πόνος μας μαζεύει ὄλον τόν ἀνθρώπινον λόγον εἰς μίαν προσευ-
χητικήν βοήν: Κύριε, ἐλέησον!

Ἐστραμμένοι πρός Σέ, εὐρίσκομεν ὄλην μας τήν ὕπαρξιν νά πλημ-
μυρίζει ἀπ' αὐτόν τόν ἀναστεναγμόν: Κύριε, ἐλέησον!

Τά δάκρυα ρέουν καί Σοῦ καταθέτουν ὄλην μας τήν ψυχὴν μέσα
εἰς αὐτάς τάς δύο λέξεις: Κύριε, ἐλέησον! ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Παντεπόπτης. Θεοφάνους τοῦ Κρητός.
16ος αἰ. Ἱερά Μονή Ἰβήρων, Ἅγιον Ὅρος.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΗ ΕΥΧΗ

Γέροντα Αίμιλιανού Σιμωνοπετρίτη

Ἡ

εἰρήνη βγαίνει μέσα ἀπό τὰ σπλάγχνα τοῦ Θεοῦ καί προσφέρεται σέ μᾶς.

Ξεπερνᾶ πάντα νοῦν καί φρουρεῖ τίς καρδιές μας.

Εἶναι, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας, “πασῶν τῶν ἀρετῶν ὁμοῦ καί φιλοσοφίας ἀπάσης καρπός”.

“Ὅταν ἀποκτοῦμε τήν εἰρήνην, ἀποκτοῦμε ὅλα τὰ ἀγαθὰ καί δέν ἔχομε καμιά ἀνάγκη.

Γι’ αὐτό ἡ εἰρήνη ἀποτελεῖ τό μοναδικό καί τό πλέον ἀναγκαῖο στοιχεῖο τῆς θείας Λειτουργίας.

Τήν ἀρχαιότατη ἐποχή, ὅταν ἔμπαινε στήν ἐκκλησία ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ προϊστάμενος τῆς συνάξεως, χαιρετοῦσε τόν λαό λέγοντας “εἰρήνη πᾶσι”.

Θά μέ ρωτήσετε, σέ ποιούς τό ἔλεγε; Στούς τοίχους; Ὁχι, διότι τήν ἐποχή ἐκείνη πρῶτα συγκεντρωνόταν ὁ λαός, ἐπειδή ἤξερε ὅτι περιμένει τόν Θεό, καί μετά ἐρχόταν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερέας, ὁ ὁποῖος εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ.

Μόλις ἔμπαινε, ἔδινε τήν εὐλογία, “εἰρήνη πᾶσι”.

Καί στήν Λειτουργία συχνά ἐπαναλάμβανε, “εἰρήνη πᾶσι”.

“Ὅταν ἔφευγε, ἔλεγε πάλι: “Ἐν εἰρήνῃ ἀπέρχεσθε”. Δηλαδή πήρατε τήν εἰρήνην, τήν ἔχετε, φύγετε μέ αὐτήν. ❖

ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μητροπολίτη Σασίμων Γενναδίου

Η έκκοσμίκευση ἀγκαλιάζει ἤδη τήν Ἐκκλησία, καί ὅταν παύει ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι τό «ἄλας τῆς γῆς», γίνεται γήινη. Τότε καταπατεῖται ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀπορροφᾶται ἀπό τόν κόσμο, ἐγκλωβίζεται στή λογική ὄχι τί θέλει ὁ Θεός, ἀλλά τί θέλει ὁ κόσμος. Καθαρά ἐγκλωβισμός στή φθορά καί στόν θάνατο. Ἔτσι ἡ έκκοσμίκευση εἶναι μία κατάσταση ἀνυπαρξίας καί θανάτου, ἡ ὁποία θέλει καί ἐπιδιώκει τήν Ἐκκλησία νά ἀσπάζεται καί νά ἀκολουθεῖ ὅ,τι εὐκόλο, μέτριο, ἀπλό καί πρόχειρο ἀγαποῦν, θέλουν οἱ ἄνθρωποι καί ὄχι τί θέλει ὁ Θεός. Κληρικοί καί λαϊκοί, ἄγευστοι πολλές φορές τῆς Ὁρθόδοξης πνευματικότητας, μετατρέπουμε τήν Ἐκκλησία σέ ἀνθρώπινο ὄργανισμό, σέ ταμεῖο κοινωνικῆς πρόνοιας, πού δίνει συνεχῶς συνεντεύξεις, κάνοντας δηλώσεις ἐπί παντός ἐπιστητοῦ, χαμογελώντας πρός πάντας, ὥστε ὅλοι νά μᾶς συγχαίρουν καί νά μᾶς ἐπευφημοῦν. Πνεῦμα τελείως ἀντιευαγγελικό.

Ἡ έκκοσμίκευση εἶναι, ἐπίσης, ἡ ἀπώλεια τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος παραμένει στό ἐνταῦθα καί δέν προχωρεῖ στό ἐκεῖ, στήν ἀλλαγὴ ζωῆς. Χάνεται τό ἡσυχαστικό πνεῦμα τοῦ ἀσκητικοῦ μόχθου, τοῦ πένθους, τῶν δακρύων καί τοῦ ἀγώνα γιά τήν κάθαρση.

Στήν έκκοσμίκευση ὁ ἄνθρωπος δέν φλέγεται ἀπό τόν πόθο

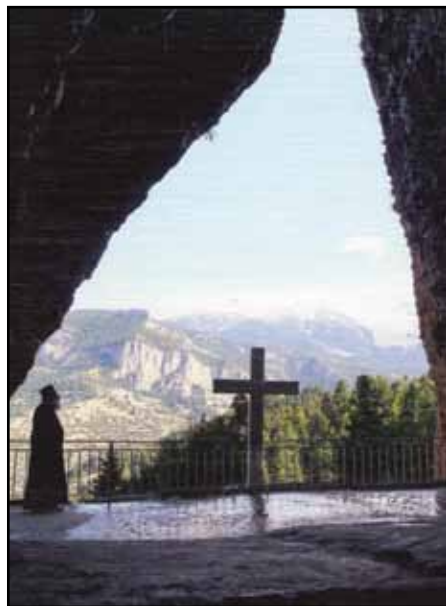

οράσεως, δηλαδή νά δεῖ τόν Θεό. Δέν ζητάει κάτι ὑψηλότερο καί βαθύτερο, εὐχαριστεῖται στό κατώτερο, στό λιγότερο.

Γιά νά μπορέσει, ὅμως, ἡ Ἐκκλησία νά ἐκπληρώσει τήν ἀποστολή της στόν σύγχρονο κόσμο, ἀπαιτεῖται ριζική ἀλλαγὴ νοοτροπίας στή διοίκηση, πολλές φορές ἀκόμη καί στίς δομές, στούς θεσμούς καί στά πρόσωπα πού τήν στελεχώνουν.

Οἱ ἐκκοσμικευμένοι Χριστιανοί σήμερα εἶναι οἱ Χριστιανοί τοῦ Φιόντορ Ντοστογιέφσκι στό ἔργο του Ἀδελφοί Καραμαζώφ, οἱ ὁποῖοι, ἐάν ξαναρχόταν ὁ Χριστός, θά τόν σταύρωναν πάλι. Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, μολοντί εἶναι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός εἶπε δι' αὐτούς «οὐκ οἶδα ὑμᾶς». ❖

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

Πέλης Γαλίτη – Κυρβασίλη

Ταπείνωση σημαίνει ἐπίγνωση τοῦ ποιός εἶμαι. Ἀποδέχομαι τόν ἑαυτό μου μέ τά λάθη του καί τά πάθη του. Ἀναγνωρίζω τό μέγεθος τῆς ἁρρώστιας μου χωρίς νά αὐτομαστιγώνομαι, δέν ὑποτιμῶ τόν ἑαυτό μου, δέν γίνομαι θύμα ἀλλά ἀναλαμβάνω τήν εὐθύνη μου καί ἀναζητῶ τήν ἰασή μου. ❖

ἄΚΟΝ ΤΟῦ ΠΛΗΣΙΟῦ ΣΟΥ - ΔΕΣ ΤΟ ΘΕΟ ΣΟΥ

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

Δέν εἶναι ἄγνωστη ἡ ἀνάγκη στους σημερινούς, καί ὄχι μόνο, ἀνθρώπους γιά νά μιλήσουν καί νά τούς ἀκούσουν. Τά βαθύτερα βιώματα, εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα, μοιραζόμενα αὐξάνονται τά πρῶτα κι ἐλαττώνονται τά δεύτερα. Ὅταν, ὅμως, αὐτός πού ἀκούει, «ἀκούει μέ τήν καρδιά του».

Γιά ν' ἀκούει κανείς μέ τήν καρδιά του, χρειάζεται νά ἔχει ἐνδιαφέρον γιά τόν ἄλλον, εἰλικρινῆ ἀγάπη καί ταπείνωση. Νά βρίσκεται, δηλαδή, στήν κατάσταση τῆς ὑπέρβασης τοῦ ἑαυτοῦ του, στό «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν». Τότε δέν τόν κρίνει, δέν βιάζεται, δέν ἀδιαφορεῖ. Γι' αὐτό κι ὁ ἄλλος ξεκουράζεται, διευρύνεται, ἀναπαύεται.

Ποίος δέν διακρίνει τήν κατάκριση, τή βιασύνη, τήν ἀδιαφορία πού κυριαρχεῖ, φανερά ἢ κρυφά, στόν κόσμο μας; Παρόλο αὐτό, ὑπάρχουν καί κάποιοι πού δέν τούς ὑπολογίζεις, ἀλλά, ἔχοντας τό χάρισμα τῆς ἀγάπης, μποροῦν νά ἐλκύσουν τούς «παραλειπομένους» καί ταλαιπωρημένους καί νά τούς δώσουν ἐλπίδα καί δύναμη, νά τούς μεταγγίσουν ζωή.

Ὁ Χριστός μίλησε γιά τό «μικρό ποίμνιον». Ἀνύψωσε τούς κατατρεγμένους καί περιφρονημένους. Προστάτεψε ἀπό τή μανία τῶν «ἠθικῶν» τή μοιχαλίδα. Ἐζήσε μέ τρόπο

ἀντίθετο τῶν θρησκευομένων καί διδάξε διαφορετικά ἀπό τὰ τετριμμένα καί τὰ «καθώς πρέπει».

Ἀλήθεια, ποίος μπορεῖ νά ζήσει ὅπως Ἐκεῖνος; Ποίος μπορεῖ νά ἐφαρμόσει τέλεια τὴ διδασκαλία του; Ποίος, ἐφαρμόζοντάς την, δέν θά συγκρουστεῖ μέ τό θρησκευτικό καί κοινωνικό κατεστημένο;

Τελικά, ἡ βίωση τοῦ Εὐαγγελίου ἀρχίζει ἀπό τήν καρδιά μας καί βγαίνει πρὸς τὰ ἔξω κατά τρόπο πού ταιριάζει στόν καθένα. Γι' αὐτό παρατηρεῖται μέν ποικιλία ἀλλά σέ ὅλους ὑπάρχουν ἡ ἀγάπη καί ἡ ταπείνωση. Χωρίς αὐτά τὰ δύο γνωρίσματα δέν ὑπάρχει γνήσια πνευματικότητα καί ἀληθινή ἐμπειρία Θεοῦ.

Ὡστόσο, ἡ πραγματικότητα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας εἶναι δεδομένη καί «ἡ ἁμαρτία μας ἐνώπιόν μας ἐστὶ διά παντός». Ὅμως, ὅσοι θέλουν ν' ἀπολαύσουν καί νά χαροῦν τήν κορυφή, ἀρχίζουν νά βαδίζουν στούς πρόποδες.

Ἡ πνευματική ζωή εἶναι στή βάση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ὁ Χριστός

μᾶς καλεῖ, ὡς μαθητές Του, ν' ἀγαπήσουμε τόν πλησίον μας. Ὁ «πλησίον» γιά τόν καθένα εἶναι διαφορετικός, ὅπως καί οἱ ἀνάγκες του.

Ἄν ἀρχίσουμε ν' ἀκοῦμε τόν πλησίον μας, μέ ὅποιες ἀνάγκες καί νά ἔχει, θ' ἀρχίσουμε νά πραγματώνουμε τήν ἐντο-

λή τῆς ἀγάπης. Συγχρόνως θά γεμίζει ἡ ὑπαρξή μας μέ χαρά καί πληρότητα, καθώς θά ὑπερβαίνομε τόν ἑαυτό μας γιά χάρη Ἐκείνου πού μᾶς ἀγάπησε, σταυρώθηκε, θυσιάστηκε γιά μᾶς.

Τά «ὑψηλά καί ἐπουράνια», πού θεωροῦμε ὅτι «δέν εἶναι γιά μᾶς» κι ὅτι μᾶς ὑπερβαίνουν, γίνονται καθημερινά καί ἀπλά, χειροπιαστές πραγματικότητες στό πρόσωπο τοῦ δικοῦ μας «πλησίον» στόν ὁποῖο ἀντανακλᾶται ὁ δικός μας Θεός. ❖

Θά κατορθώσεις νά χაίρεσαι πάντοτε, ἂν ἡ ζωή σου εἶναι στραμμένη πρός τόν Θεό καί ἂν ἡ ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν σέ βοηθᾷ νά σηκώνεις ὅλα τά βάσανα αὐτῆς τῆς ζωῆς.

Μέγας Βασίλειος

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑ

Ἀρχιμ. Βασίλειου Γοντικάκη

Ἦέ τήν ὑπομονή καί τήν ἀγάπη δέχεται ὁ ἄνθρωπος τή
θεία ἐπίσκεψη. Ὅλα εἶναι εὐλογία: Ὅταν μᾶς χαρίζει τήν
υἰεία, μᾶς τρέφει πνευματικά. Ὅταν ἐπιτρέπει δοκιμασίες,
μᾶς χαρίζει τά ἀνέλπιστα. Στό τέλος, πιά μεγάλη παράκληση
καί ἀστείρευτη χαρά ἔρχεται ἀπό τίς δοκιμασίες. Οὔτε χαιρε-
σαι μόνο στή χαρά οὔτε στυγνάξεις στή θλίψη. Ἀναπαύεσαι
σέ Αὐτόν πού εἶναι Θεός ἐλέους, οἰκτιρμῶν καί φιλάνθρω-
πίας. Καταλήγεις σέ μία αἴτηση: Γενηθήτω τό θέλημά σου.
Χωρίς Αὐτόν, τίποτε δέν ἔχει νόημα. Μέ τή χάρη Του, ὅλα
μετατρέπονται, πρό παντός τά ἐπώδυνα, σέ εὐλογίες.

Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε ἀπό τόν Θεό μέ μία ψυχή πού ξε-
περνᾷ τήν ἀξία ὅλου τοῦ κόσμου, καί μέ μία δίψα πού δέν σβή-
νει μέ ὅλες τίς χαρές καί τίς ἐπιτυχίες. Ὅλο τόν κόσμο νά τοῦ
δώσεις, μένει ἀνικανοποίητος καί νηστικός. Στό ἐλάχιστο
θεϊκό χάρισμα βρίσκει τό πᾶν πού ἀκατάπαυστα ξεπερνιέται
καί πάει παραπέρα. Αὐτό τό ἐλάχιστο μέ τόν ἀτελεύτητο δυ-
ναμισμὸ δέν κατορθώνεται μέ ἰκανότητες καί προσπάθειες
ἀνθρώπινες. Εἶναι δῶρο τοῦ Ἐνός πού δίδεται ἐξαίφνης στόν
ἐλάχιστο καί ταπεινὸ πού μόνον ἀγαπᾷ, ὑπομένει καί ἐλπίζει,
ἀκόμα καί ὅταν ὅλα χάνονται. ❖

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΔΕΝ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ

Γέροντος Τρύφωνος τοῦ Βάσων

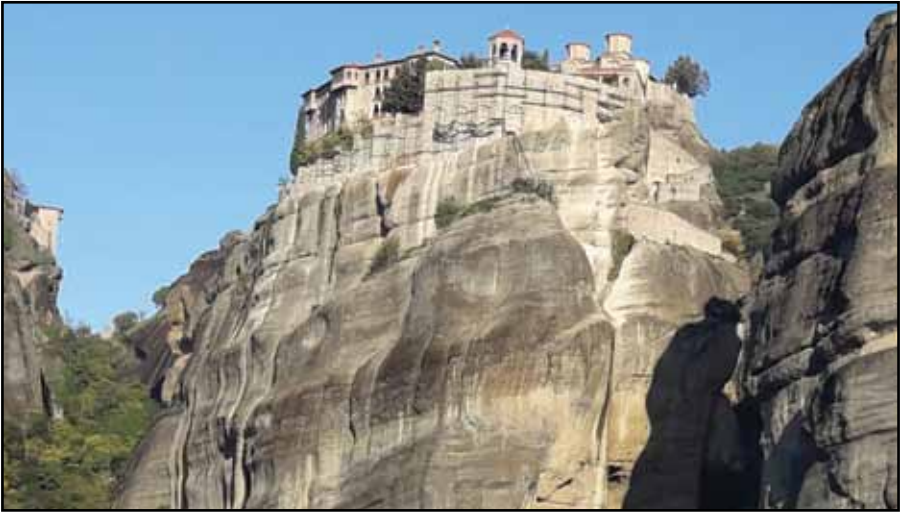
Ἄν ζοῦμε μέ τήν προσοχή μας ὅλη στραμμένη στά προβλήματα, τότε ἀστοχοῦμε. Ἄν ἐπικεντρωνόμαστε στά ἀρνητικά πού συμβαίνουν στή ζωή μας, ὅπως ὁ ἀγώνας μέ συγκεκριμένα ἀμαρτήματα, καί πάλι δέν ζοῦμε ἀντάξια τοῦ ἀληθινοῦ ἑαυτοῦ μας. Πολλοί θεραπευτές κρατοῦν τούς ἀσθενεῖς τους ἐξαρτημένους βάζοντάς τους τήν ταμπέλα συγκεκριμένης ψυχικῆς ἀσθένειας. Τά πολιτικά κόμματα παραμένουν στήν ἐξουσία ἐπιμένοντας στίς ἀρνητικές ιδιότητες πού ἀποδίδουν στήν ἀντιπολίτευση. Οἱ θρησκευεῖς συχνά κάνουν τό ἴδιο μέ τούς ὁπαδούς τους, καί τούς κρατοῦν ἀγκιστρωμένους σέ ἕνα ἀρνητικό σχῆμα πού ἀποθαρρύνει τήν πνευματική ἀνάπτυξη καί τήν πνευματική ἴαση.

Οἱ κοινότητες πού θεμελιώνονται στόν φόβο κακοποιοῦν τούς ἀνθρώπους γιά νά τούς κρατοῦν σέ πειθαρχία, δέν τούς ἐπιτρέπουν νά ἐνηλικιωθοῦν πνευματικά ὥστε νά φθάσουν στό πλήρες δυναμικό τους καί νά πραγματώσουν τόν ἀληθινό ἑαυτό τους. Τέτοιοι θεσμοί, θρησκευτικοί ἢ πολιτικοί, ἐμποδίζουν τόν ἄνθρωπο νά ἀνθίσει.

Ὁ Θεός μας, μᾶς προσκαλεῖ νά ζήσουμε ὡς παιδιά Του καί νά ἀξιοποιήσουμε ὅλα τά δῶρα πού μᾶς ἔδωσε, τά ὁποῖα ὀδηγοῦν σέ πληρότητα ζωῆς. Ὁ φόβος ἔχει κατατροπωθεῖ γιά τούς

χριστιανούς, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔχουν Αὐτόν Πατέρα. Ἡ Ὁρθο-
δοξία ἐνθαρρύνει τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ζεῖ με πιστότητα στίς
ἐντολές Του, ὄχι ἐπειδὴ θὰ ὑπάρξουν σοβαρές συνέπειες ἂν
δέν τό κάνουμε, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μεγάλῃς χαρᾶς πού εἰσπράτ-
τουμε ὅταν εἴμαστε σέ κοινωνία μέ τόν Πατέρα μας. ❖

Μήν πιστεύεις ὅσα ἀκούεις. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀκριβόν πράγ-
μα καί δέν εὑρίσκεται εἰς τοῦ καθενός τόν λόγον. Καθώς
ζῆ, ἔτσι καί ὀμιλεῖ ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων. Γνώθι ἐκ τοῦ
τρόπου τήν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων. Νόει ἅ λέγω..

Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΣΤΗ ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Άρχιμ. Παύλου Έγγλεζακη

Γύμφωνα μέ τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται ὄχι στίς λαμπρές διάνοιες, ἀλλά στίς καθαρές καρδιές. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι λίγοι, πολύ λίγοι, ἀπό τούς κατά κόσμο σοφοὺς νά ἔχουν ρανίδες ἔστω τῆς ἀληθινῆς σοφίας, τῆς γνώσης καί τῆς ἀρετῆς, πού βασιλεύουν στήν καρδιά τῶν ἀπλῶν καί περιφρονημένων ἀνθρώπων τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Ἡ θεία ὑπόσχεση εἶναι σαφής: «Μακάριοι οἱ καθαρὸί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τόν Θεόν ὄψονται» (Ματθ. 5:8).

Νοῦς θερμαινόμενος ἀπό καθαρὴ καρδιά (ἢ καρδιά φωτιζόμενη ἀπό καθαυμένο νοῦ) δέχεται δῶρο τῆ γνώση τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ λόγος ὅμως (ὡς ἡ ἐνεργητικὴ λειτουργία τοῦ νοῦ) μπορεῖ νά ἀνεβεῖ, ὅταν προχωρεῖ ὀρθός, μέχρι τῆ σύλληψη τῆς ἔννοιας καί τὴν ἀποδοχὴ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ, τῆ γνώση δηλαδή περί Θεοῦ, ἂν ὄχι τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἀδυνατεῖ νά συλλάβει ἢ νά ἀποδεχτεῖ τό Θεό εἶναι ἐκεῖνο πού ὁ Ἐντμουντ Χούσσερλ ὀνόμασε «ἀλλοτρίωση τοῦ λογικοῦ»: ἢ λογικοκρατία. Αὐτό τώρα μπορεῖ νά ὀφείλεται σέ λόγους ψυχολογικούς, κοινωνικούς κτλ., ὄχι ὅμως σέ λόγους λογικῆς.

Μέχρι τά πρόθυρα, ὥστε, τοῦ θείου Ναοῦ ἀπλώνεται ὁ χῶρος τοῦ λόγου. Πού σημαίνει πὼς καί ὅταν ἡ πίστη βγεῖ ἀπό τό Ναό γιά νά μιλήσει σ' αὐτούς πού ἀγαπᾶ, ἀπό τά πρόθυρα καί ὡς αὐτούς μπορεῖ νά χρησιμοποιήσῃ ξανά τό λόγο. ❖

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΗΓΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Ή ΕΝΟΧΩΝ;

Γιώργου Κυπριανού

Διαμφισβήτητα οι δύο πυλώνες και οι δύο προβολείς της αλήθειας της Έκκλησίας είναι η Γραφή, ιδίως η Καινή Διαθήκη, και η άγιοπατερική μας παράδοση. Και εκείνο που άφουγκραζόμαστε και από τόν Χριστό μας και από τούς Άποστόλους και από τούς Άγιους και τούς Πατέρες είναι ένα: Έλευθερία και Άγάπη. Ο Χριστός «οὐκ ἦλθε ἵνα κρίνει τόν κόσμον ἀλλ' ἵνα σώσει αὐτόν», ἦλθε νά ἀναπαύσει, νά ἀναγεννήσει, νά μᾶς ἀναλάβει, σταυρικά, νά μᾶς καλέσει ἀγαπητικά, νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τύψεις, ἐνοχές και συμπλέγματα και νά μᾶς δείξει τήν ὁδό τῆς μετανοίας ὡς τή μόνη ἀσφαλῆ

ὁδό σωτηρίας μακρῶς ἀπό τύπους, κανόνες φαρισαϊκούς νομικούς, ἦλθε νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό κάθε νομικίστικη ἀντίληψη τῆς σχέσης μας μέ Αὐτόν, νά δώσει λύτρο τόν ἑαυτό του γιά τίς ἁμαρτίες ὅλων, νά μᾶς ὀρίσει

ὡς μόνες καί κύριες τίς δύο ἐντολές τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τοῦ πλησίον, νά μᾶς ξαλαφρώσει μέσω τῆς συγχώρεσης καί τῆς μηδενικῆς ἀπαίτησης, νά μᾶς παραδώσει τά μυστήρια καί τήν αἰσιόδοξη καί χαροποιό ἀναμονή τῶν ἐσχάτων.

Ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἅγιοι καί οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἔδειξαν τό καθημερινό βίωμα τοῦ παραδείγματος καί τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς ἔδειξαν πῶς νά ἀγαπήσουμε καί νά βιώσουμε τόν Χριστό, πῶς νά ἀντισταθοῦμε στίς προκλήσεις τῆς ἄρνησῆς Του, πῶς νά ὁμολογοῦμε τήν ἀναξιότητά μας ἔστω κι ἂν ἀκόμα καταφέρουμε νά τηρήσουμε τά πάντα. Πῶς ἄλλα τά μέτρα τῆς ἐρήμου κι ἄλλα τοῦ κόσμου, ἄλλη ἡ βιωτή τοῦ μάρτυρα καί ἄλλη τοῦ ἀσκητῆ, ἄλλα τά μέτρα τοῦ ἔγγα-

μου καί ἄλλα τοῦ ἀγάμου, ἄλλη ἢ πρακτική τῆς ὁμολογίας καί ἄλλη τῆς προσφορᾶς πρὸς τόν πλησίον. Μᾶς ἔδωσαν ὡς μεγίστη κληρονομιά τὴν ἀρετὴ τῆς διάκρισης καί τῆς διακριτικῆς ἀντιμετώπισης κάθε προσώπου, κάθε περίπτωσης. Μᾶς ἔδειξαν ἔμπρακτα καί πολλές φορές προκλητικά τὴν ὑπέρβαση καί κατάργηση τοῦ νόμου καί ὅλων τῶν ψευδοπροϋποθέσεων μέθεξης τοῦ Θεοῦ εἴτε μυστηριακά εἴτε προσευχητικά καί ἐμπειρικά. Ἐνα μόνο κανόνα μᾶς ἔδωσαν, αὐτόν τῆς ἀνατροπῆς τῶν πάντων. Μία προϋπόθεσή μᾶς ἔδωσαν. Ἀγάπα τόν Θεό καί κάνε ὅ,τι θέλεις.

Πῶς γίνεται ἓνας χριστιανός νά μὴν εἶναι διαρκῶς χαρούμενος; Πῶς γίνεται ἓνας χριστιανός νά μὴν εἶναι ἐσωτερικά ἀναπαυμένος; Πῶς γίνεται νά ἔχουμε ἀφήσει τόν χριστιανό ἄμοιρο καί λειψό τῆς ἀγαπητικῆς καί ἀναστάσιμης ἐμπειρίας τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, νά μὴν τοῦ ἔχουμε δώσει αὐτό τό τεράστιο καί ἀνυπέρβλητο δῶρο τῆς ἐμπειρίας τῆς ἀγκαλιᾶς τοῦ Πατέρα; Πῶς ἔχουμε καταντήσει ἔτσι τὴν Ἐκκλησία μας, ἀπὸ Ἐκκλησία τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς Ἀγάπης σέ Ἐκκλησία τῶν ἐνοχῶν καί τῶν κανόνων; Πῶς ἔχουμε ἀντιγράψει κατὰ γράμμα τόν τύπο, τόν εὐσεβισμό καί ἐνίοτε δυστυχῶς τὴν ὑποκρισία τῶν Φαρισαίων; Πῶς ἔχουμε ξεχάσει τὰ «οὐαί» τοῦ Χριστοῦ ἔναντι ὅλων τῶν τηρητῶν τοῦ νόμου; Πῶς ἔχουμε ξεχάσει τί ἀληθινά θά πεῖ Χριστός; ❖

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΟΥΔΗ

Νικηφόρου Βρεττάκου

Ολοι μου οί δάσκαλοι υπήρξαν φτωχοί,
κ' εκείνοι πού άκουσα κ' εκείνοι πού διάβασα.
Τώρα όμως έδω μέ διδάσκουν τά δέντρα
πού εΐναι σοφά.

Καί δέν

θέλω άλλο: Παράτεινε μόνο
τό χρόνο σου όσο θά χρειαστεΐ
νά τελειώσω τό σχολείο μου, Κύριε.

